

som søgte at gøre noget kraftigt for Løsningen af den Opgave, der er den private Livsforsikringsvirksomheds eneste Eksistensberettigelse, blev forhindret af de andre Selskaber i at naa Maalet og derved forløftede sig paa Opgaven? Bliver Pligten for Staten til at gribe ind her ikke saa meget større, som den Virksomhed, hvorunder det skandaløse, der skete mod „Tryg“ og dets tidligere Direktør, er foregaaet, dog staar under Statens Kontrol, og denne Kontrol har været ude af Stand til at hindre det passerede? Er der ikke Anledning for Indenrigsministeren til at sørge for, at „Tryg“ gør Begyndelsen ved at komme ind under Staten? Selskabet er ved den selvmorderiske Konkurrence, som de andre Selskaber har paaført det, fordi det tog sin Opgave alvorligt, kommet ind i Forhold, hvor det uden Statens Hjælp vil være et uoverskueligt Tidsrum, før det bliver fordelagtigt for de forsikrede. Navnlig maa det ogsaa erindres, at „Tryg“ har Forpligtelser overfor Reassurandørerne, som skal holdes. Man kan dog ikke være bekendt overfor Udlandet at lade Reassurandørerne tabe Penge ved en Virksomhed, der er stillet under Statens Kontrol. Statsanstalten er i Virkeligheden det eneste Selskab, der paa nogenlunde tilfredsstillende Maade vil kunne afvikle „Tryg“s Forhold.

Men jeg spørger videre: Er der i det hele taget nogen Mening i at lade denne dyre Privatdrift, som har ført til saa moralnedbrydende Konkurrencekampe, fortsætte, naar man har en billig og god Statsanstalt, der med Lethed vil kunne løse hele denne Opgave ogsaa i Henseende til Udbredelse af Virksomheden? Da Livsforsikringen for en halv Snes Aar siden kom under Statens Kontrol, var det for at hjælpe den til at løse den eneste Opgave, den havde: Forsikringens Udbredelse. Man kunde naturligvis i nogle Aar finde sig i, at den private Livsforsikringsvirksomhed faldt en Del dyrere, naar der til Gengæld blev sørget for kraftig Udbredelse, men man maa have Lov til nu at blive utaalmodig og sige, at detsker ikke. Der er ingen Mening i for en længere Aarrække at lade Befolkningen betale Livsforsikring 20—30 pCt. eller mere dyrere end den Pris, hvortil man kan faa

den i Statsanstalten; om Tal af denne Størrelse drejer det sig nemlig i Virkeligheden. Uden at gaa i Detailler vil jeg nævne, at i Hovedsagen er følgende Ræsonnement rigtigt: De private Selskabers Præmier er 5—6 pCt. dyrere end Statsanstaltens, og denne giver endda en Bonus, som er 20—25 pCt., medens kun de færreste private Selskaber giver nogen Bonus, der er værd at nævne. Det Selskab, der kommer højest, giver et Par og tredive pCt. af „Modulus“, hvilket blot er et tilsløret Udtryk for Kvartalspræmie, altsaa en Bonus paa 8—9 pCt. i Modsætning til de 20—25 pCt., Statsanstalten giver. Dette Beløb maa endda reduceres ved den Kendsgerning, at Selskabet ikke giver Bonus for de første 5 Forsikringsaar, et Tidsrum, som kan siges at udgøre mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{5}$ af hele Forsikringstiden. Man maa altsaa reducere de i Forvejen ikke imponerende 8—9 pCt. med $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ eller yderligere med et Par Procent. Her er altsaa Tale om en 20 eller 25 pCt. af de samlede aarlige Præmier, som udgør en Snes Millioner; for Tiden bliver det altsaa i Virkeligheden 4—5 Mill. Kr., Befolkningen betaler for meget.

Naar der maaske ikke tidligere er rørt saa meget ved dette Forhold, skyldes det den Omstændighed, at mange indfildrede Interesseforhold her gør sig gældende, hvad jeg ikke skal komme nærmere ind paa; men jeg kunde næsten fristes til at foreslaa den højtærede Indenrigsminister, at der blev nedsat en parlamentarisk Kommission til at udrede hele Forholdet mellem Statsdrift og Privatdrift, for at man kunde komme ordentligt til Bunds i Sagen. Det er nemlig økonomisk overordentlig betydningsfuldt, om man maa betale 4—5 Millioner for meget for sin Livsforsikring, et Tal, der selvfølgelig vil vokse, efter som Livsforsikring bliver mere og mere udbredt i Befolkningen. Men dernæst er der noget moralsk uheldigt i hele den Maade, hvorpaa Privatdriften foregaa, hvorfor jeg synes, at ogsaa denne Side af Sagen kunde fortjene en Undersøgelse. Jeg tror, at vort Land er for lille til baade at have Statsdrift og Privatdrift, og hvem der da bør vige, synes jeg ikke, der kan være Tvivl om. Alene den Omstændighed, at